

#Chemnitz, Σαξονία 2018: Οι ναζί δοκιμάζουν να διεκδικήσουν τους δρόμους

Ακροδεξιοί στο Κέμνιτς διαδηλώνουν γύρω από το άγαλμα του Μαρξ (το Κέμνιτς και η Σαξονία ήταν τμήμα της Ανατολικής Γερμανίας)

του Χάρη Παπαδόπουλου

Την περασμένη Κυριακή 26 Αυγούστου ένας νεαρός γερμανός πολίτης δολοφονήθηκε στο Κέμνιτς της Σαξονίας. Η αστυνομία συνέλαβε δύο μετανάστες για το φόνο. Αυτή η δολοφονία ήταν η αφορμή για το ξέσπασμα διαδηλώσεων «ενάντια στους ξένους» τις αμέσως επόμενες μέρες, αλλά και ενός άγριου πογκρόμ στους δρόμους του Κέμνιτς, ενάντια σε κάθε περαστικό που δεν φαινόταν αρκετά «γερμανός». Βέβαια ο νεκρός ήταν κουβανέζικης καταγωγής και, από ό,τι φαίνεται, αντιφασίστας.

Αλλά ο φόνος ήταν μονάχα το απαραίτητο πρόσχημα: οι «καλοί πολίτες» βγήκαν από τα σπίτια τους ουρλιάζοντας σαν λύκοι και ψάχνοντας για ξεμοναχιασμένα θύματα. Και η αστυνομία, για άλλη μια φορά, προστάτεψε στοργικά τους θύτες, αδιαφόρησε για την ασφάλεια των θυμάτων του πογκρόμ και ορθώθηκε πάνοπλη απέναντι στους αντιφασίστες διαδηλωτές. Έτσι αποκαταστάθηκε η «τάξη»...

Η Σαξονία είναι το γερμανικό κρατίδιο όπου η άκρα δεξιά κατέχει το μεγαλύτερο εκλογικό της ποσοστό. Μόλις πέρσι τον Σεπτέμβρη το επιθετικά ρατσιστικό κόμμα AfD (Εναλλακτική για την Γερμανία) ήρθε πρώτο στις τοπικές εκλογές με ποσοστό 27%, ξεπερνώντας κάθε άλλο κόμμα.

Παρόλο που η ρατσιστική προπαγάνδα ενάντια στους ξένους στη Σαξονία φτάνει σε παροξυσμό, το πραγματικό ποσοστό ξένων είναι ελάχιστο σε σχέση με κάθε άλλο γερμανικό κρατίδιο. Η Σαξονία πρακτικά σχεδόν δεν έχει αλλοδαπούς κατοίκους. Είναι, όμως, πρωταθλήτρια στην ισλαμοφοβία και τον ρατσισμό.

Πρωτεύουσα της Σαξονίας είναι η Δρέσδη. Η πόλη αυτή είχε ισοπεδωθεί ολοσχερώς το 1945 στον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο από τα αγγλικά και αμερικανικά αεροπλάνα. Η Δρέσδη ήταν παντελώς

ανοχύρωτη και γεμάτη με δεκάδες χιλιάδες άμαχους Γερμανούς πρόσφυγες, που προσπαθούσαν να σωθούν από τις μάχες. Ο διήμερος βομβαρδισμός της Δρέσδης ήταν το πιο τρομακτικό σε μέγεθος έγκλημα πολέμου των Συμμάχων στον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο, ξεπερνώντας σε δολοφονικό αποτέλεσμα ακόμη και τις ρίψεις ατομικών βομβών σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι. Ένας απίστευτος αριθμός αμάχων, ίσως πάνω από 100.000, κήκων ζωντανοί από τις εμπρηστικές βόμβες.

Η επέτειος του βομβαρδισμού της Δρέσδης στις 13 Φλεβάρη είναι, εδώ και δεκαετίες, η αφορμή για την παγγερμανική κινητοποίηση όλης της ακροδεξιάς της χώρας για συνάντηση στη Δρέσδη, ενώ απέναντί τους διαδηλώνουν μαζικά οι αντιφασιστικές δυνάμεις της Γερμανίας. Στη Δρέσδη είναι που γεννήθηκε το PEGIDA, το πρώτο ακροδεξιό μόρφωμα που επιχείρησε να κατεβάσει μαζικά στο δρόμο τον κόσμο του ρατσισμού και των νοσταλγών της «καθαρής» από ξένους Ευρώπης. Δεν είναι τυχαίο που σήμερα το τοπικό ποσοστό των κρυπτοναζιδών του AfD στο κρατίδιο αυτό είναι σχεδόν τριπλάσιο από το παγγερμανικό.

Φυσικά, πέρα από την Ιστορία, οι γερμανοί ακροδεξιοί ανεβαίνουν εκλογικά εξαιτίας και της πλήρους ανεπάρκειας της Αριστεράς, (το κόμμα Die Linke κυρίως, αλλά και κομμάτια των σοσιαλδημοκρατών και των πρασίνων). Η γερμανική κοινοβουλευτική αριστερά είναι δειλή, μοιραία και άβουλη αντάμα και παντελώς ανίκανη να αντιμετωπίσει και να αντιστρέψει την άνοδο των ρατσιστών-κρυπτοναζιδών. Η γερμανική αριστερά προσδοκά μια κάποια λύση από την ευαισθητοποίηση της αστυνομίας και του κράτους απέναντι στους φασίστες, και όχι από την κινητοποίηση των δικών της δυνάμεων.

Αλλά το κράτος, τα δικαστήρια και η αστυνομία δεν είναι ουδέτερο εργαλείο. Είναι, σε κάθε χώρα, το πιο σημαντικό όργανο, η πιο μεγάλη και διαχρονική πολιτική παράταξη των πλούσιων. Πιο πιθανό ενδεχόμενο φαντάζει το να γίνει κάποτε η ανάσταση νεκρών παρά να μετατραπούν σε αντιφασιστικό μοχλό και όργανο της δημοκρατίας το κράτος και η αστυνομία.

Οι χιλιάδες αντιφασίστες που έδειξαν σωστά αντανakλαστικά αυτές τις μέρες στη Γερμανία, είναι η πρώτη γραμμή πυρός για να εμποδιστούν οι «εναλλακτικοί» φασίστες του AfD να διεκδικήσουν σοβαρότερα το δρόμο.

Αλλά ποτέ καμιά μάχη και κανένας πόλεμος δεν κρίθηκε στις αναγνωριστικές συγκρούσεις των προκεχωρημένων φυλακίων και των ανιχνευτικών αποσπασμάτων. Κάθε παράταξη πρέπει να κάνει παν-κινητοποίηση για να κερδίσει την αναμέτρηση.

Οι ναζί -και στη Γερμανία και εδώ- ελπίζουν να κυριαρχήσουν τσιμεντάροντας την ανθρώπινη σκόνη των έξαλλων νοικοκυραίων και δημιουργώντας ένα δυνατό πολιορκητικό κριό, τα τάγματα εφόδου. Ο Βάλτερ Μπένγιαμιν έγραφε πως «ο φασισμός είναι το πιο ενθουσιαστικό κίνημα στον κόσμο. Κι αυτό επειδή υπόσχεται στους οπαδούς του την πιο απλή και άμεση λύση σε όλα τα κοινωνικά προβλήματα: όλα μπαίνουν στη θέση τους ρίχνοντας

μερικές σφαλιάρες σε ορισμένους ανθρώπους». Οι πρόσφυγες ξαποστελλονται πίσω στις εμπόλεμες ζώνες, οι αναρχικοί και οι κομμουνιστές πάνε στα μπουντρούμια της Ασφάλειας, η εργατική τάξη γυρνά στο μαγκανοπήγαδο της παραγωγής χωρίς να τολμά να διεκδικήσει και ούτω καθεξής.

Απέναντι σ' αυτόν τον τρόπο, δεν είναι μόνο οι πρόσφυγες και οι συλλογικότητες του μαχητικού αντιφασισμού που υπάρχει ανάγκη να ξεσηκωθούν, αλλά και οι βαριές μεραρχίες του κόσμου της δουλειάς. Είναι οι εργάτες και οι εργάτριες που πάντα πληρώνουν το μάρμαρο για όλες τις ακροδεξιές πολιτικές. Είναι οι ίδιοι που σε κάθε ατύχημα της Ιστορίας θα κληθούν να ντυθούν στο χακί για να γίνουν κρέας για τα κανόνια. Αυτοί και αυτές που θα πληρώσουν τον λογαριασμό είναι που πρέπει να βάλουν φρένο στους φασίστες.

Αλλιώς, «όποιος δεν μοιραστεί τον αγώνα, θα μοιραστεί την ήττα» για να θυμηθούμε το στίχο του Μπέρτολτ Μπρεχτ.